

Kejser Wilhelm i Rom. Kejseren paa Vej til Vatikanet.

Ganske vist var det Drikkevisernes Tid, men man sang om Vinen mere, end man drak den; Rahbek fortæller saaledes om Digteren T. C. Bruun, at »han, den evigunge, var saa aldeles glad uden Drik, at man maaske kunde paastaa, han hele sin Levetid igjennem ikke tilsammen taget har tømt en Flaske Vin eller en daværende Tolvskillingsbolle, og han var dog den gladeste og overgivneste af os alle«. Til Gjengjæld voxede hos den rige Borgerstand Lysten til overdaadige Maaltider. En af Kjøbenhavns berømteste Læger i Aarhundredets Slutning klager bittert over, at den nyere Kogekunst har gjort større Fremskridt end Lægekunsten; han skriver endvidere herom: »Det franske Køkken finder ved vore velbesatte Tafel langt mere Bifald end det engelske, ej heller smigre solide Retter Værtindens og Værtens Forfængelighed eller kildre de øvede Gæsters Ganer. Ofte, af og til flere Dage, i Forvejen indbydes

ved sirlige Billeter; sørgeligt er det da for ægte Sybariter, naar flere Indbydelser indfalde paa en og samme Dag . . . En Mængde Retter, tillavede paa dansk, fransk, engelsk, italiensk, indiansk osv. efter Reglerne af enhver Nations forfinede Kogekunst bæres nu omkring under de forskellige Akter af Højtideligheden — ikke en Ret maa blive tilbage uden at forelægges og bringes hele Kredsen rundt . . . Denne Sværm af Retter ledsages foruden af den sædvanlige Bordvin endnu af en Mængde andre fine franske, spanske, portugisiske Vine, af rhinsk og ungarsk Vin osv., saa at man paa nogle Steder, da de mange Glas ikke kunne finde Plads for hver af Gæsterne, har indført den Skik at sætte Glaskummer med Vand ved enhver af dem, hvori de kunne dyppe deres Glas hver Gang, de ville prøve en anden Vinsort osv.«

Denne Skildring gjælder selvfølgelig kun de velhavende Klasser, thi de mindre bemidlede le-

vede af gode Grunde tarvelig, og kun ved de store Højtider slog man sig ret løs. Derimod begyndte Kaffe og Brændevin at vinde Indpas blandt den lavere Befolkning, medens Te paa samme Tid begyndte at blive en yndet Drik i de højere Samfundslag. Det blev mere og mere almindeligt i Haandværkstanden at erstatte Middagsmaden med Kaffe og Brød til Skade for Helbreden. Den ovennævnte Læge skriver herom: »For 50 Aar siden saa man Konerne af stærkt arbejdende Haandværkere og desl. tilbringe deres Mænd en Potte med Ærter eller Kaal med Flæsk og Brød, hvortil de drak en Kande godt Øl, nu tage de flittig Sopkener, og man bringer dem en Potte med daarlig Kaffe og en Kringel«.

(Slattes).

En irsk Forpagterfamilie parat til at tage mod Rettens Folk ved en Udsættelsesforretning.